

Přepis kázání:

Otec Pavel vysvětloval na minulé ekumenické bohoslužbě, co znamená – jeden zemřel za všechny, abychom žili život nový. Apoštol Pavel vícekrát mluvil o umírání s Ježíšem Kristem. My o smrti neradi mluvíme, nechceme umírat, chceme žít. Jen ten, kdo už se setkal s lidskou slabostí, se smrtí, už se jí nebojí. Pochopil, že někdy musíme něco nechat odejít, něco musí skončit, něco umřít. Toto poznání potřebujeme, když přemýšlíme o naší víře v ekumeně. Není něco v praxi naší víry, co nám brání věřit správně a co bychom měli nechat odejít? Pokud umíráme sami sobě, zakoušíme něco lepšího, něco víc, něco jiného nalézáme. Poznáváme, že nechceme žít sami sobě.

Apoštol Pavel píše, že ho láska Ježíše Krista tak svázala, že ho nutí mluvit o Něm a cítí smíření. Smíření znamená, že nás Bůh smíruje se sebou. Není to tak, že by Bůh byl rozhněvaný a přišel by Ježíš Kristus, aby Ho s námi usmířil. Ve skutečnosti Bůh je ten, kdo nám jde vstříc, posílá nám Ježíše Krista naproti. Na odpuštění nám dal Ducha svatého a poslal nás hlásat smíření. Není to zvěst pouze pro nás, máme ji šířit. Smíření znamená milost, a milost znamená lásku místo trestu a hněvu za naše hříchy.

Apoštol Pavel říká: „Kde se rozhojnil hřích, tam se rozhojnila milost“. Kdo nepoznal sám odpuštění svých vlastních hříchů, nepoznal milost. Naše rozdělení církve nám může pomoci poznat, co je milost smíření.

Kristus nás posílá hlásat smíření. Musíme být připraveni na otázku: „Jak chcete hlásat smíření, když nejsou usmířeny církve?“ Mohli bychom v této souvislosti mluvit o „smířené různosti“. Různé věci můžeme vnímat různě, ale bud'me smíření.

V Laodicei ve sborech byla různá pojetí, různá hnutí, stejně jako dnes. Také zažívali různost, ale nikdy se od jiných sborů neodvrátili. Nikdy neřekli: „S vámi už se bavit nebudeme.“ Zkusme na ně navázat a více se spolu scházíme. Je jedno kde, ale berme to, co jinde říkají. I „těm druhým“ jde o stejnou věc, i „oni“ jsou hlasateli smíření.

Setkání s Ježíšem převrací vše vzhůru nohama. Tak jako se obrátil třeba život apoštola Pavla. Kdybychom ho posuzovali podle lidských měřítek a podle předchozího života, bylo by to špatné. Nesud'me. Duch svatý nám jistě často připomene verš „A tak od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek.“

Ježíš ve svém kázání na Hoře blahoslavenství mluví k těm, kterým vůbec není dobře. K těm, kterým něco chybí. Jejich je království nebeské. Ježíš blahoslaví i ty, kteří nemají až takové poznání, kteří zůstávají chudí a mají prázdné ruce. Ti pak je natáhnou a Bůh jim do nich nadělí.

Letošní téma bohoslužeb připravili bratři v Německu. Tam byla situace mezi církvemi dost jiná. Více utiskovala jedna církev druhou, padaly dokonce i hlavy. Díky, že žijeme v dnešní době, v naší zemi a že hlavy nepadají. Díky že žijeme v době, kdy se nám Písmo víc pootevřelo, kdy více chápeme, díky že můžeme žít v Kristu jako jedno tělo. Všichni jsme jeho kněžstvo.

Letos slavíme 500let reformace. Jak píše evangelický farář Martin T. Zikmund - tato připomínka by ale měla spíš bolet, rozdělení je to naše prohra. Raději bychom měli slavit 50 let od katolicko-luterského dialogu. Slavme, že v roce 1999 došlo vyhlášení Světovým luterským svazem a Papežskou radou pro jednotu křesťanů „Společné prohlášení k učení o ospravedlnění z víry“. Právě kvůli tomu došlo k rozdělení.

V roce 2016 papež František a předseda Světového luterského svazu Mounib Younan podepsali v katedrále v Lundu společné prohlášení. Děkují v něm za dary obdržené skrze Reformaci a vyznávají a litují skutečností, kdy katolíci a luteráni zranili jednotu církve. Také vyzývají ke společné službě církví. Je to hudba budoucnosti, ale snažme se.

Od nynějška chceme spolu mluvit, zažívat místní ekumenu, společně slavit. Jsme zvyklí se přátelit s členy z jiných církví, ale většinou se bavíme o obecných věcech a ne o víře. Mluvme právě o ní – možná máme společného víc, než jsme si mysleli. Potom můžeme potvrdit ekumenu i činem.

V Německu byla svědectvím pomoc církví křesťanským rodinám, které přišly do Německa. Mnoho lidí se rozhodlo na základě tohoto činu uvěřit. Křesťané v Německu už neposuzují podle lidských měřítek.